

Ruth Galloway -mysteeri

"Nykydekkarisarjoista
rakastettavin."

SUNDAY EXPRESS

ELLY
GRIFFITHS

LYHDYNKANTAJAT

TAMMI

ELLY GRIFFITHS

Ruth Galloway -mysterit

- Risteyskohdat (2009, suom. 2017)
- Januksen kivi (2010, suom. 2017)
- Jyrkänteen reunalla (2011, suom. 2018)
- Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)
- Korppikuningas (2013, suom. 2019)
- Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)
- Aavekentät (2015, suom. 2020)
- Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)
- Maan alla (2017, suom. 2021)
- Musta enkeli (2018, suom. 2021)
- Kivikehä (2019, suom. 2022)
- Lyhdynkantajat (2020, suom. 2022)

ELLY GRIFFITHS

LYHDYNKANTAJAT

Suomentanut
Anna Kangasmaa

TAMMI

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *The Lantern Men*

ILMESTYI ISOSSA-BRITANNIASSA 2020.

COPYRIGHT © 2020 BY ELLY GRIFFITHS

ALL RIGHTS RESERVED INCLUDING THE RIGHTS OF REPRODUCTION

IN WHOLE OR IN PART IN ANY FORM.

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANNA KANGASMAA JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2524-1

Sheila de Rosalle

...vaeltavaa liekkiä...
usein, niin kerrotaan, pahat henget
vaalii.
Väräjöiden kavala liekki kiiluu,
vaanii öistä kulkijaa
ja polultansa lumoa upottaviin
rämeisiin
suonsilmään kadottaa...

John Milton, *Kadotettu paratiisi*

PROLOGI

10. heinäkuuta 2007

Hän on kävellyt pitkän aikaa. Merkillistä, että Englannista voi löytyä näin paljon tilaa. Kartassa, jonka hän tulosti koulun kirjastossa, näytti jossain tämän vihreän meren keskellä sijaitsevan nuorisomaja. Mutta nyt tarpoessaan täällä erikoiskengissään rinkka selässä hän ei näe ainutakaan rakennusta. Puhelimessa ei ole karttasovellusta, ja siitä taitaa olla akkukin lopussa. Ei voi muuta kuin jatkaa matkaa.

Nuorisomaja Cambridgen lähellä. Sanat nostattivat mielikuvia hunajankellervivistä rakennuksista, pitkämekkoisista naisista ja rusettikaulaisista miehistä, veneistä, joita sauvotaan seisten. Mielikuvia, jotka kotikaupungin harmaassa betoniviidakossa vaikuttivat yhtä eksoottisilta kuin kaukaiset tähdet. Mutta nyt, kun sade löytää helposti tiensä vedenpitäväksi luvatus takin sisälle, hän miettii, oliko kaikki sittenkin vain kuvitelmaa. Oliko hänen kuvittelemaansa Englantia koskaan ollut olemassakaan? Tällaisiako ovat kesät täälläpäin? Maisema on jotenkin painostava: niittyjä, oja, aitoja, siellä täällä räjähtäneen näköinen puu. Hän tuntee ryömivänsä eteenpäin maanpinnalla joka puolelta ahdistettuna ja vailla pakomahdollisuutta, aivan kuin kärsisi samaan aikaan sekä suljetun että avaran paikan kammosta.

Pimeä on laskeutumassa. Äiti ja isä olivat oikeassa. Ei olisi pitänyt lähteä interreilaamaan yksin. Olisi pitänyt mennä

kavereiden kanssa. Nyt he joisivat jo lämmintä viiniä jossain makuusalissa ja naureskelisivat päivän kommelluksille. Mutta siitä juuri kiikastaakin. Hän halusi seikkailla eikä vain päästä näpsimään samoja ainaisia kuvia kiinnitettäväksi huoneensa seinälle jossain samantekevässä yliopistossa, jota hän päätyisi kunnioittamaan läsnäolollaan. Mutta loputon samoaminen halki harmaiden niittyjen ei tunnu erityisen jännittävältä seikkailulta, etenkin kun uudet vaelluskengät hiertävät pahasti. Hän vilkaisee kelloaan. Kymmenen, ilta on pimennyt. Pitäisikö hakeutua jonnekin suojaan? Sateen huuhteleva maisema ei kuitenkaan tarjoa mitään, ei edes vajaa tai tuuhealatuksista puuta. Sade vihmoon ankarasti kuin se olisi päättänyt tehdä hänen olonsa mahdollisimman kurjaksi.

Sitten hän huomaa valon. Sellainen tämä tie tosiaan on – näkyvyyttä riittää kilometrikaupalla. Auto, oikeastaan pakettiauto, etenee kovaa vauhtia hänen suuntaansa. Pitäisikö liftata? Isä rukoili häntä olemaan tekemättä niin, mutta juuri nyt vaihtoehtona taitaa olla nukkuminen ojassa. Jokin kuitenkin estää häntä. Autossa on jotain pelottavaa – nyt tummansininen auto tummennettuine laseineen näkyy jo hyvin – ikään kuin se olisi jollain katalalla, yöllisellä asialla. Hän astuu sivuun, nostaa hupun päähän ja painautuu pensasaitaa vasten.

Mutta auto hidastaa. Se pysähtyy viereen, ja ikkuna avataan.

”Lapsiparka”, sanoo ääni, joka on kuin suoraan hänen Cambridge-unelmistaan. ”Olet ihan läpimärkä. Hyppää kyytiin.”

1

18. toukokuuta 2018

Ruth istuu terassilla ja katselee soille illan katoavassa valossa. Kannettava tietokone on auki hänen edessään ja hän on juuri kirjoittanut sanan ”Loppu”. Hupsua ja melodramaattista. Hän tietenkin poistaa sanan ennen kuin lähettää käsikirjoituksen kustantajalle. Mutta juuri nyt on mukava nähdä sana näytöllä ja tuntee tyytyväisyyttä, kun on sentään saanut tämän yhden asian elämässään päätökseen, loppuun ja valmiiksi. Hän nojautuu taaksepäin korituolissaan ja tuntee auringon hiipuvat säteet kasvoiltaan. Ilma on pysynyt upeana koko tämän viikon mittaisen kirjoitusretriitin ajan, mikä on toukokuuisessa Englannissa ällistyttävää.

”Miten sujuu?” Crissy on taas ilmestynyt paikalle äänettömästi ja on kulkemassa terassin poikki kantaen tarjotinta, jonka kyydissä oleva juoma näyttää mitä suurimmassa määrin gin tonicilta.

”Sain valmiiksi.” Ruth kääntyy ja hymyilee leveästi.

”Loistavaa.” Crissy laskee tarjottimen pöydälle. ”Siinä tapauksessa todella ansaitset tämän.”

Ruthista Crissy oli aiemmin näyttänyt olevan muissa aatoksissa, mutta nyt hän hymyilee niin lämpimästi, että Ruth huomaa vastaavansa hymyyn suorastaan riemukkaasti. Miten paljon yllätyksiä viikkoon onkin mahtunut, Ruth ajattelee siemaistessaan herkullista, kataja-aromista juo-

maa. Suurimpia yllätyksiä on kuitenkin ollut se, että hän on onnistunut saamaan ystävän näin lyhyessä ajassa. Ruthilla on muutama huolella valikoitu ystävä: koulukaveri Alison, Caz ja Roly yliopistosta, Shona töistä, Judy ja Cathbad... no, Cathbad sanoisi, että he ovat lahjoja universumilta. Mutta hän ei ole koskaan tuntenut keneenkään yhteyttä niin välittömästi kuin Crissyyn. Heillä ei ole oikeastaan mitään yhteistä. Crissy on hiukan vanhempi eikä edes tiennyt, mitä forensiset arkeologit tekevät, ennen kuin Ruth selitti. Eikä hän vaikuta yhtään kiinnostuneelta ympäröivästä synkän tunnelmallisesta kosteikkomaisemasta. Sikäli kuin Ruth tietää, Crissyllä ei ole kumppania eikä lapsia. Mutta hänen läsnäolonsa on uskomattoman rauhoittavaa ja lämmintä, kun hän vaeltelee hulmuavissa mekoissaan miltei vyötärölle saakka ulottuva, harmaantuva, vaalea tukka poninhännällä. Crissy tekee Grey Wallsista, keskellä ei mitään sijaitsevasta matalasta kivitalosta, todellisen rauhansataman pehmeine valaistuksineen ja herkullisine tuoksuineen. Ruth on onnistunut ennätysajassa saamaan valmiiksi kolmannen, neoliittisia kivikehiä käsittelevän kirjansa, ja unohtamaan edes hetkeksi muut elämäänsä hallitsevat huolet: työn Cambridgessa, ihmissuhteet, ikäänntyvän isän. Hän ei ole unohtanut tytärtään Katea eikä kissaansa Flintii, mutta ei myöskään ole huolehtinut kummastakaan ylen määrin. Ei sittenkään, vaikka puhelin löytää kentän ainoastaan pihan perällä.

Crissy huomaa hänen katsovan puhelintaan. ”Miehesi soitti”, Crissy sanoo. ”Hän on tulossa hakemaan sinua.”

Sana saa Ruthin säpsähtämään. Pitäisikö sanoa jotain? Mutta Crissy on jo vaeltanut tiehensä. Niinpä Ruth istuu terassilla juomassa gin toniciaan, kunnes erottaa Frankin auton jo kilometrien päästä laakeassa maisemassa.

Komisario Harry Nelson on lukemassa uutisia puhelimestaan, kun apulaiskomisario Judy Johnson säntää huoneeseen.

”Tuomio tuli”, Judy sanoo. ”Kummastakin syytteestä.”

Nelson nojautuu tuoliinsa ja sulkee silmänsä hetkeksi. ”Luojan kiitos”, hän sanoo.

Tuomioistuimen ratkaisun odottaminen kuului poliisinammattin hankalimpiin hetkiin. Siitä oli jo melkein kaksi vuotta, kun Nelson oli pidättänyt Ivor Marchin, koonnut kansiolisen todistusaineistoa häntä vastaan ja jättänyt tapauksen kruununsyyttäjän huomaan. Tuomioistuimen nyt jauhettua juttua muutaman tyyriin viikon ajan oikeus on vihdoinkin toteutunut. March on todettu syylliseksi kahden naisen murhaan ja viettää hyvässä lykyssä loppuelämänsä kaltereiden takana.

Judy toimi avustavana tutkinnanjohtajana ja näyttää miltei yhtä helpottuneelta.

”Olin kyllä alusta asti varma, että hänet todettaisiin syylliseksi”, hän sanoo. ”Kun todisteita oli niin paljon. Kaikki ne teknisen tutkinnan tulokset. Mutta kun hän rupesi kiistämään kaikkea, hän kuulosti niin uskottavalta, että aloin oikeasti pelätä, että hänet otetaan tosissaan.”

”Uskottava hän osaa tosiaan olla”, Nelson sanoo.

Hän ajattelee hetkeä, kun luki syytteet Marchille. Hän oli halunnut tehdä sen itse päästäkseen näkemään tämän ilmeen, saadakseen lausua sanat: ”Ivor March, sinua vastaan on nostettu syyte kahden naisen murhasta. Syytteen mukaan murhasit Jill Prendergastin ja Stacy Newmanin vastoin lakia.” Lainvastaisuuden mainitseminen tuntuu aina yhtä ylimääräiseltä – elettäisiin melkoisen synkkiä aikoja, jos murhaaminen ei olisi lainvastaista. Mutta March oli vain hymyillyt ja heilauttanut kämmentään ikään kuin

ilmaistakseen eleellä, että pallo oli nyt vastapuolella. Hän oli selvästi vielä varma, että pääsee pälkähästä.

”Phil Trent mokasi forensisen arkeologian osuuden”, Nelson sanoo. ”Ruth olisi hoitanut homman paremmin.”

”Hän oli ihan okei”, Judy sanoo. ”Juryt eivät koskaan pidä asiantuntijatodistajista.”

”Phil sai heidät hämmentymään höpöttämällä maa-aineksen pH:sta”, Nelson sanoo. ”Oleellistahan oli se, että March tappoi naiset ja hautasi heidät tyttöystävänsä pihalle. Hänen DNA:taan oli joka paikassa, ruumiissa, köydessä ja muovissa. Ja siellähän oli helkkari soikoon jopa hänen kissansa karvoja.”

”Uskomatonta, että tyttöystävä seisoo hänen rinnallaan”, Judy sanoo.

”Jotkut naisetahan ovat sellaisia”, Nelson sanoo. ”Kiinnostuvat Marchin kaltaisista miehistä. Pitävät tappamista jonkinlaisena alfauroksen merkinä.”

”Varo vähän”, Judy sanoo. ”Kuulostat ihan Madgelta.”

Nelson virnistää. Rikosprofiloija Madge Hudson tunnetaan King’s Lynnin poliisilaitoksella liikanimellä ”Saamarin itsestänselvyyksien kuningatar”. Nelsonin pomo, ylitarkastaja Jo Archer, kuitenkin arvostaa Madgea ja vaati tämän mukaan Marchin tapauksen tutkintaan. Madge olikin valistanut heitä asiantuntevalla mielipiteellään, että March ”nautti tuskan tuottamisesta”.

”Kerroitko jo ylitarkastajalle?” Nelson kysyy.

”En vielä”, Judy sanoo. ”Tulin suoraan tänne.”

Nelson murahtaa peitelläkseen tyytyväisyytensä. ”Mene kertomaan hänellekin. Tiedät, miten kiva hänestä on saada ruksittua juttu pois päiväjärjestyksestä.”

Judy katsoo Nelsonia. He ovat tehneet yhdessä töitä jo kauan, eikä sanoja aina tarvita.

”Mutta onko juttu tosiaan ohi?”

”Ei”, Nelson sanoo. ”Eipä ole.”

Kate juoksee terassin poikki Ruthin luo. ”Me käytiin kaupassa”, hän sanoo. ”Ostettiin pihviä ja pakasteranskalaisia ja tosi haisevaa juustoa. Koko auto lemuu.”

Ruth haluaa Katea. Kate on yhdeksänvuotias. Väsymätön keijukainen, jolla on pitkä, tumma tukka. Hän venähti pituutta viime vuonna, ja pää ulottuu jo Ruthia leukaan.

”Rakastan haisevaa juustoa”, Ruth sanoo.

”Sitä Frank sanoi myös. Hän osti myös viiniä ja minulle brownieita.”

”Kuulostaa onnistuneelta kauppareissulta”, Crissy sanoo.

”Tässä on tyttäreni, Kate”, Ruth sanoo yrittäen olla kuulostamatta liian ylpeältä.

”Hän on sinun näköisesi”, Crissy sanoo.

”Olen isin näköinen”, sanoo Kate, ja se on totta. Ruth on yllättänyt itsensä kertomalla Crissylle Katen isästä avoimesti. Crissy hymyilee Katelle ja vilkuttaa Frankille, joka on jäänyt seisomaan auton viereen antaakseen Ruthille ja Katelle yhteisen hetken. Ruth kääntyy puhumaan Crissylle. ”Suuret kiitokset! Oli aivan ihana olla täällä.”

Crissy sulkee hänet patsulilta ja sitruunaruoholta tuoksuvaan syleilyyn.

”Tosi mukava kuulla”, hän sanoo. ”Tule pian takaisin.”

Mutta Ruth ei tiedä, milloin hänellä on seuraavan kerran varaa moiseen ylellisyyteen – viikkoon omassa rauhassa. Kirjoittamisretriitti oli Frankin ajatus, jota hän ehdotti ratkaisuksi määräpäivän Ruthille aiheuttamaan alituisen stressiin. ”Keskity viikoksi ainoastaan kirjoittamiseen”, Frank sanoi. ”Älä ajattele opiskelijoita äläkä huoli Katesta ja Flintistä. Tai minusta”, hän lisäsi lopuksi kenties tajuten, että

osa hänen vetovoimastaan piilikin juuri siinä, ettei Ruthin tarvinnut koskaan kantaa huolta hänestä. No, konsti toimi. Ruth sai valmiiksi kirjansa, jonka työnimi oli *Paholaisen kehä*, ja tuntee nyt olonsa rennommaksi kuin pitkiin aikoihin, itse asiassa rennommaksi kuin koko aikana sen jälkeen, kun hän muutti pois Norfolkista.

Puutarhuri ja huoltomies John ilmestyy Ruthin matkalaukun kanssa. Siinä on toinen, joka osaa saapua paikalle huomaamatta, mutta hän on lempeä tyyppi ja on kertonut Ruthille hyvin mielenkiintoisia asioita paikallisesta kansantarustosta. Ruth kiittää häntä ja ojentaa kätensä hyvästelykseen. Hetken emmittyyään John puristaa sitä reippaasti.

Frank tulee ottamaan laukun. Sitten hän suukottaa Ruthia. ”Oliko onnistunut reissu?”

”Mahtava. Sain kirjan valmiiksi.”

”Sehän on loistavaa, kulta.” Frank halaa häntä. Ruth nauttii joka kerrasta, kun Frank kutsuu häntä ”kullaksi”. Se on hämmästyttävää, koska yleensä Ruth inhoaa moisia hellyydenosoituksia. Ehkä ilmaisu vain kuulostaa niin amerikkalaiselta.

Frank laittaa matkalaukun takaluukkuun. Kate pomppaa kyytiin. Ruth kiittää Crissyä vielä uudelleen, ja he lähtevät huristelemaan pitkin tietä, joka muodostaa maiseman korkeimman kohdan. Suot kiitävät ohi rantakukista violetteina, salaiset lammikot kiiltävät iltaruskossa.

”Mitä Flintille kuuluu?” Ruth kysyy Katelta.

”Hyvää. Se on nukkunut minun sängyssäni koko viikon.”

Muutto Cambridgeen on koetellut Flintä eniten. Aluksi Ruthia pelotti päästää sitä ulos, ja se istui rivitalon ikkunassa myrtyneenä varmaankin haaveillen entisestä elämästään suolamarskin rikkaan elämistön parissa. Nykyään se käy jo pihalla ja on varmistanut asemansa naapuruston alfa-

kissana. Ruthista tuntuu silti, että se katselee häntä edelleen varsin karsaasti. Eikä se enää nuku Ruthin sängyssä, kaiketi siksi, että siellä on nykyisin Frank.

Kun he pääsevät kotiin, kello on jo yhdeksän, mutta vielä ei ole täysin pimeää. Kohta koittaa kesäkuu ja vuoden pisin päivä, Ruth ajattelee. Kesäpäivänseisaus. Kuten aina, ajatus pakanallisista juhlista tuo mieleen Cathbadin. Täytyykin pian soittaa Cathbadille ja Judyille. Frank kantaa Ruthin laukun sisälle. Ruth tulee perässä tietokoneensa kanssa ja etsii Flintiiä. Ensimmäisen kerroksen olohuoneessa Kate laittaa television päälle. Ruth on kieltämäisillään, mutta sitten hän huomaa kasvot ruudussa: jäyhä, suorastaan sotaisa ilme, harmaantuvat, tummat hiukset. ”Komisario Harry Nelson, Norfolkkin poliisin vakavien rikosten yksikkö” lukee tekstissä.

”Isi”, Kate sanoo ihastuksissaan.

”Todistusaineisto Marchia vastaan oli äärimmäisen vakuuttava, ja olemme huojentuneita, kun hänet todettiin syylliseksi”, Nelson sanoo, ”mutta haluaisimme edelleen kuulustella häntä kahden muun naisen katoamisesta.”

Frank tulee huoneeseen. ”Pihvit ovat pian valmiita”, hän sanoo. ”Avaisinko viinin?” Sitten hän vaikenee, koska Ruth ja Kate eivät kiinnitä häneen mitään huomiota, vaan tuijottavat ruudussa näkyvää miestä.

2

Nelson on lähdössä ja keräilee tavaroitaan, kun Jo Archer ilmestyy ovelle.

”Joko menet?” hän sanoo.

Nelson ei nouse. Kello on kuusi, ja Jo on aina kieltämässä häntä tekemästä ylitöitä. ”Kyllä vain”, hän sanoo. ”Vapaudun puoli päivää aikaisemmin hyvän käytöksen ansiosta.”

Jo nauraa ja istuu vierastuoliin. Hän on sitkeästi sitä mieltä, että heidän työtoveruutensa on mitä toimivin. ”Käymme toistemme hermoille kaiken aikaa”, hän sanoi kerran. ”Niin kuin sisarukset.” No, Nelsonilla on kaksi siskoja, ja tämä on jotain ihan muuta. Ensinnäkin Jo on hänen pomonsa. Toiseksi Jo käyttää kuulusteluissa istuimenaan tasapainopalloa ja yritti kerran painostaa Nelsonia osallistumaan mindfulness-seminaariin. Ei hän kuitenkaan huono poliisi ole, eikä Nelson pidä häntä täysin sietämättömänä.

”Olet varmaan tyytyväinen Marchin tuomioon”, hän sanoo.

”Kahden muun naisen tapaukset ovat vielä selvittämättä”, Nelson sanoo. ”Nicola Ferrisin ja Jenny McGuiren.”

Jo lakkaa hymyilemästä. ”Heidän ruumiitaan ei ole löydetty.”

”Tiedän”, Nelson sanoo. ”Mutta March tappoi heidät. Olen siitä ihan varma. Hän valitsi uhreikseen tietyn näköisiä naisia. Jill Prendergast ja Stacy Newman olivat kumpikin pitkiä, vaaleatukkaisia ja sinisilmäisiä. Nicola ja Jenny olivat hyvin saman näköisiä ja ikäisiä, suunnilleen 35-vuotiaita.

Molemmat asuivat Pohjois-Norfolkissa ja olivat käyneet Marchin iltakursseilla. Eikä kumpaakaan ole nähty kesän 2016 jälkeen.”

”Olen yhtä mieltä aihetodisteista”, Jo sanoo, ”mutta teknisessä tutkinnassa ei tullut esiin mitään näyttöä heidän yhteydestään Marchiin. Heidän DNA:taan ei löytynyt hänen asunnostaan.”

”Hän on liian ovela tehdäkseen sellaista virhettä”, Nelson sanoo. ”Jillin ja Stacyn tapauksissa ainoat DNA-todisteet oli haudattu tyttöystävän pihalle.”

”Sen kaivoimmekin auki kokonaan”, Jo sanoo. ”Mutta löysimme vain ne kaksi ruumista.”

”Heidät on haudattu jonnekin muualle”, Nelson sanoo. ”Olen siitä ihan varma.”

”Olisi silti ehkä ollut viisaampaa olla mainitsematta sitä TV-haastattelussa”, Jo sanoo. ”Se voi herättää perheissä turhaa toivoa.”

Tätä Nelson osasi odottaa. Jo ei luota hänen osaamiseensa kameroiden edessä. Hän oli kuulemma liian pelottava eikä tarpeeksi lämmin. Hän mulkoili toimittajia ja äyski yksisanaisia vastauksia. Jon mielestä olisi parempi, jos Judy hoitaisi kaikki mediahaastattelut. Tai sitäkin parempi, jos ne hoitaisi hän, Super-Jo, itse.

”March nautti oikeudenkäynnistä”, Nelson sanoo. ”Ja saamastaan huomiosta. Ehkä hän tunnustaa pitkittääkseen aikaansa parrasvaloissa. Vankilassa tulee varmaan aika pitkäksi, vaikka saakin postia harhaisilta naisilta.”

”Enpä menisi lyömään vetoa tunnustuksen puolesta”, Jo sanoo. ”Ja niin ikävää kuin se onkin, emme voi upottaa tutkintaan enempää rahaa ja resursseja.”

”Siinäkö se sitten oli Nicolan ja Jennyn osalta? Tutkinta lopetettu?”

”Voimme kyllä jatkaa tutkimuksia”, Jo sanoo. ”Mutta ne eivät enää voi olla etusijalla.”

Nelson tietää Jon olevan oikeassa, mutta hän inhoaa keskeneräisiä juttuja. Nicola ja Jenny jäävät varmasti uniin kummittlemaan. Juuri niin kuin Lucy Downeykin aikoi-
naan.

”Lähde kotiin”, Jo sanoo. ”George-vauvelin näkeminen varmasti piristää.”

”Hän ei ole enää mikään vauveli”, Nelson sanoo. ”Hän on melkein kaksi ja puoli vuotta.” Mutta ajatus Georgesta kuitenkin keventää mieltä.

Kotimatalla Nelson huomaa silti ajattelevansa Nicola Ferrisiä ja Jenny McGuirea. Nicola oli kolmekymmentäneljävuotias ja sinkku. Hän asui Cleyn lähellä Pohjois-Norfolkin marskimaiden laidalla ja opetti paikallisessa yläkoulussa. Hän oli myös innokas harrastelijataiteilija ja kävi iltaisin maalauskurssilla yhteisökeskuksessa. Kurssia piti Ivor March. Heinäkuussa 2016 Nicola meni muiden opiskelijoiden kanssa pubiin lukukauden päättäjaisdrinkeille. Hän lähti kymmeneltä kotiin pyörällä, eikä kukaan ole nähnyt häntä sen koommin. Jenny oli kolmekymmentäkuusi, eronnut, ja hänellä oli yksi lapsi. Hän asui Holtissa ja oli töissä lähellä sijaitsevan kartanon lahjakaupassa. Hänkin oli käynyt Ivor Marchin iltakurssia yhteisökeskuksessa, opiskelemassa luovaa kirjoittamista. Eräänä elokuun aamuna Jenny oli lähtenyt polkemaan pyörällään töihin sumun halki. Mutta hän ei koskaan tullut perille.

Nelson tiimeineen oli havainnut yhteyden välittömästi. Marchia oli kuulusteltu samoin kuin muita kurssinvetäjiä ja opiskelijoita. Hän oli myöntänyt tunteneensa molemmat naiset, mutta hänellä oli alibi – tyttöystävän vahvistama

– kummallekin katoamispäivälle. Sitten syyskuussa oli kadonnut vielä yksi nainen, Jill Prendergast, kolmekymmentäviisivuotias opetusavustaja Cromerista. Hän oli matkalla ystävänsä luo, ja viimeinen havainto hänestä oli bussipysäkillä Cleyn lähellä. Kaikesta päätellen hän oli sosiaalinen ja eloisa, omistautunut työlleen ja kissalleen Ferdylle. Hänellä oli poikaystävä, Jay-niminen sähköasentaja, ja tämä oli tietysti ensimmäinen epäilty. Mutta Jaylla oli alibi, koska hän oli tehnyt pitkän työvuoron sairaalassa. Käydessään läpi Jillin lähipiiriä ja tuttavina Judy oli huomannut yhteyden Ivor Marchiin. Jill oli ollut Marchin tyttöystävän Chantal Simmondsin ystävä. He olivat tutustuneet liikuntaryhmässä, ja pariskunnat olivat tavanneet muutamia kertoja. Jill ja Jay olivat jopa olleet Ivorin viisikymmenvuotisjuhlissa. Marchilla oli alibi – tietenkin Chantal – Jillin katoamisillalle, mutta Judy oli hankkinut etsintäluvan Chantal Salthousen talon pihan tutkimiseksi. Sieltä eivät löytyneet ainoastaan Jillin jäännökset, vaan myös Stacy Newmanin, viisi vuotta aiemmin kadonneen toimistotyöntekijän.

Stacy, joka oli kolmekymmentäkahdeksanvuotias ja eronnut, asui Lontoossa, minkä vuoksi Nelsonin tiimi ei ollut osallistunut hänen tapauksensa tutkintaan. Ja Lontoossa toki katosi helpommin kuin Norfolkkin maaseudulla. Mutta yhteys kuitenkin löytyi, vaikka aluksi kukaan ei ollut huomannut sitä. Stacy oli tuntenut Ivor Marchin. He olivat tutustuneet, kun Ivor opiskeli St. Martin'sissa, ja pitäneet sen jälkeen yhteyttä monta vuotta. Stacykin oli käynyt Marchin juhlissa. ”Hän on loistava isäntä”, Chantal oli hehkuttanut Judyille silmät loistaen. Stacy oli todennäköisesti ollut myös Marchin rakastajatar, mutta sitä Chantal ei ikinä olisi suostunut myöntämään. Oli kuitenkin kiistatonta, että Marchin DNA:ta löytyi kummastakin ruumiista ja lisäksi

köydestä, jolla ne oli sidottu. Mukana oli myös kuituja Marchin kodista ja hänen kissansa, Gabley-muorin, karvoja. March tietenkin väitti kivenkovaan, että poliisit olivat tekaisseet todisteet.

Nelson oli alusta lähtien ollut varma, että March oli tappanut myös Nicolan ja Jennyn. Hänellä oli yhteys molempiin, ja kaikki olivat tosiaan ulkonäöltään samaa tyyppiä, pitkiä, vaaleita ja sinisilmäisiä. Sinänsä kiinnostavaa, että Chantal Simmonds oli lyhyt ja tumma. Nelsonin tiimi oli tonkinut Chantalin pihan joka kolkkan ja lähestulkoon purkanut osiin Chantalin talon ja Marchin kerrostaloasunnon King's Lynnissä. Mutta kadonneista naisista ei löytynyt jälkeäkään. Ilman teknisiä todisteita oli mahdotonta saada Marchia tuomiolle. Nelson joutui tyytymään siihen, että March sai syytteet Jillin ja Stacyn murhasta, ja sen jälkeen hän ei voinut muuta kuin odottaa ja seurata tilannetta. Eikä kärsivällisyys todellakaan kuulu hänen vahvuuksiinsa.

Nelson kääntyy pihatielle ja kuten aina nauttii hetkestä, kun autotallinovi avautuu kuin taikaiskusta. Michellen auto on pihalla, ja Nelson miettii, kuka tänään voittaa kisan ja ehtii tervehtimään häntä ensimmäiseksi, George vai perheen saksanpaimenkoira Bruno.

Voittaja on George, mutta vain siksi, että Bruno hyväluonteisena antaa hänelle tilaa.

”Isi!” George heittäytyy Nelsonin jalkoihin. Hän on tätä nykyä kovasti isän perään, mikä Michellen mukaan on ”vain vaihe”. Michelle on varmaan oikeassa, mutta Nelson aikoo nauttia siitä niin kauan kuin sitä kestää.

”Hei, Georgie.” Nelson heilauttaa hänet ilmaan. Bruno katselee molempia huolestuneena – lamput ovat joskus saaneet kyytiä näissä tilanteissa.

Michelle ilmestyy keittiöstä. ”Ole varovainen.”

Ken lyhdyntantajaa seuraa, kuolemaansa kävelee

Ruth Gallowayn uusi, rauhallinen elämä Cambridgessa keskeytyy, kun komisario Nelson ottaa yhteyttä. Epäilty sarjamurhaaja on luvannut paljastaa kadonneiden naisten hautapaikan yhdellä ehdolla: Ruth tutkii luut. Tapaukseen yhdistyy outo lyhdyntantajien legenda ja taiteilijakultti, ja tutkinta mutkistuu entisestään.

Kun jälleen yksi nainen katoaa epäillyn ollessa telkien takana, on Ruthin ja Nelsonin toimittava nopeasti. Onko surmaaja sittenkin yhä vapaalla jalalla? Entä miten käy Ruthin ja Nelsonin tulevaisuuden?

”Elly Griffithsin perinpohjaisen nautinnollinen Ruth Galloway -sarja on kuin huippulaatuinen saippuaoppera.”

CRIME REVIEW

”Vakuuttavia rikoksia ja aitoja hahmoja.”

LITERARY REVIEW

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2524-1